

**Posudek konzultanta
na rigorózní práci Mgr. Jana Strouhala
„Přípustnost postupů získávání pravdy při výslechu obviněného“**

Posuzovanou rigorózní práci hodnotím vcelku příznivě.

Zvolené téma lživé výpovědi a metod překonávání lži ve výpovědi je značně kontroverzní a při jeho zpracování je třeba dbát o kritický odstup a vyváženě posuzovat navrhovaná řešení. Je možno konstatovat, že rigorozand dokázal tento úkol úspěšně zvládnout.

Autor využil poměrně široký okruh literárních pramenů. Velice kladně je třeba ocenit, že se při zpracování tématu seznámil i s poznatky kriminalistické praxe a konzultoval s policejními odborníky.

Kladem je rovněž využití řady judikátů obecných soudů a Ústavního soudu ČR. Obecně teoretický výklad je oživen popisem několika kauz, avšak některé citované příklady jsou popsány natolik stručně a nevýstižně, že jejich přínos pro čtenáře je problematický (např. na str. 24, 31, 39). V příloze práce jsou zařazeny kopie několika obsáhlých soudních rozsudků. Kromě české právní úpravy je zmíněna též legislativní úprava a judikatura v Polsku, v němž je problematika polygrafického vyšetřování zevrubně teoreticky i experimentálně rozpracována a kde došlo v posledních desetiletích k zajímavému legislativnímu vývoji ve vztahu k přípustnosti této metody při dokazování v trestním řízení..

Systematika práce je logická a přehledná.

Ke slabinám práce patří dosti četné jazykové a formální prohřešky. Výklad je na několika místech roztříštěný či duplicitní – např. o nahrávce výslechu se mluví na stranách 18 a 22, text o zařazení problematiky výslechu do systému kriminalistiky se opakuje na str. 14 v 1. odstavci a na str. 62 ve 2. odstavci. Textu by prospěla pečlivější jazyková redakce, např. na str. 29, 13 řádek shora má být namísto „vyslýchajícího“ – „vyslýchaného“; americký průkopník „detektoru lži“ se správně jmenuje Leonarde Keeler, nikoliv „Leonard Keller“

(str. 75); známá polská kauza se nazývá olštýnský případ (podle města Olsztyn) nikoliv „olšanský“ (str. 102).

Závažné věcné chyby jsem v práci neshledal. Z drobnějších připomínek uvádím:

- str. 38, 1. odst. – přípustné metody ovlivňování jsou pouze vyjmenovány (demonstrování, objasňování, přesvědčování), chybí však vysvětlení, jak je realizovat;
- str. 44 – metoda využití reflexivního myšlení jako prostředku překonávání lži je popsána nevýstižně;
- str. 62 – výčet psychologických metod je neúplný a nevýstižný;
- str. 101 – autor se vyslovuje pro připuštění fyziometrického vyšetření jako důkazu, avšak jeho argumentace je slabá a nepřesvědčivá – vůbec se nevypořádává s problémem spolehlivosti této metody, s riziky možných chyb.

Dílo vyhovuje požadavkům kladeným na rigorózní práce a může být připuštěno k obhajobě. Při ní by se rigorozand měl podrobněji vyjádřit k otázkám:

1. Je aplikace fyziometrického vyšetření vhodná u všech druhů trestných činů?
2. Jaké jsou možnosti „oklamání“ polygrafu vyšetřovanou osobou?

Závěr: Doporučuji připuštění předložené rigorózní práce k obhajobě a po úspěšné rigorózní zkoušce udělení akademického titulu „JUDr.“

V Praze dne 12. června 2010.

Průf. JUDr. Jan Musil, CSc.